

Arrest

nr. 245 516 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnisch Albanese afkomstig uit Mes Postribë bij Shkodër en u beschikt over de Albanese nationaliteit. Op 12 september 2016 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in, samen met uw echtgenoot E.F. (...) (O.V. X) en uw kinderen L. (...) (°22/10/2011) en E. (...) (°07/03/2014). U verklaarde bij uw eerste verzoek dat u sinds uw huwelijk in 2009 in het ouderlijk huis van uw echtgenoot woonde. Ook uw schoonouders en schoonbroers woonden daar. Uw schoonvader kampte met psychische problemen en gedroeg zich regelmatig agressief. Op 7 juli 2016 sloeg, mishandelde en bedreigde uw schoonvader u en liet u daarna achter. Uw echtgenoot was op dat moment niet thuis. U belde naar uw broer die op zijn beurt de politie verwittigde. U werd naar het ziekenhuis gebracht en uw echtgenoot, die ondertussen thuis was gekomen, werd gearresteerd door de

politie. De volgende morgen, u voelde zich nog slecht door de mishandelingen, legde u een verklaring af bij de politie, waarin u vertelde dat uw schoonvader geweld tegen u gebruikte. De politie noteerde echter verkeerdelijk dat uw echtgenoot geweld tegen u gebruikte. U probeerde de volgende dag uw verklaringen nog te wijzigen maar u kreeg te horen dat deze reeds werden doorgestuurd naar de rechtbank. Uw schoonvader bedreigde u die dag telefonisch, waarop u dit wederom aan de politie ging melden. Enkele dagen later beval de rechter tijdens een zitting in de rechtbank onmiddellijke beschermingsmaatregelen voor u, uw ouders, broer en kinderen t.o.v. uw echtgenoot en schoonvader. In de volgende weken – u woonde sinds uw ontslag uit het ziekenhuis bij uw ouders in Mes Postribë - bedreigde uw schoonvader u regelmatig telefonisch. Uit schrik trok u tijdens een volgende zitting in de rechtbank uw klacht t.o.v. uw echtgenoot en schoonvader in. U vertelde de rechter niets over de bedreigingen. In het belang van uw kinderen – ze vroegen immers naar hun vader – besliste u samen met uw echtgenoot en kinderen naar België te reizen en internationale bescherming aan te vragen. Op 6 februari 2017 besliste het Commissariaat-generaal om uw eerste verzoek niet in overweging te nemen. Op 10 april 2017 werd uw beroep door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

U bleef in België en diende, samen met uw kinderen maar zonder uw echtgenoot, op 10 juli 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw echtgenoot verbleef toen nog in het opvangcentrum maar was niet op de hoogte van uw tweede verzoek. U verklaarde dat u sinds u getrouwd was met uw echtgenoot door hem mishandeld, geslagen en bedreigd werd. U stelde dat de verklaringen, zoals ze beschreven stonden in de door u tijdens uw eerste verzoek neergelegde documenten wel correct waren. Uw echtgenoot was zeer gewelddadig, u werd dagelijks door hem geslagen, zelfs hier in het opvangcentrum. Ook uw kinderen werden door hem mishandeld. Uw dochter had psychologische problemen en uw zoon had last van neusbloedingen omdat uw echtgenoot hem sloeg met zijn vuist. In Albanië werd u ook door uw schoonvader geslagen. Toen uw echtgenoot 8 maanden na jullie huwelijk anderhalf jaar lang in Italië verbleef, werd u ook meermaals door uw schoonvader verkracht. U was slechts 16 jaar oud toen u getrouwd bent. U stelde dat de situatie niet meer draagbaar was en u wilde van uw echtgenoot scheiden. Op 18 augustus 2017 besliste het Commissariaat-generaal uw tweede verzoek niet in overweging te nemen.

Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 21 januari 2020 uw huidige, derde verzoek om internationale bescherming in. U werd opnieuw vergezeld van uw kinderen maar niet van uw echtgenoot. U stelde op 17 november 2017 van hem te zijn gescheiden. U verklaarde dat u door uw ex-partner met de dood werd bedreigd omwille van het feit dat u had besloten van hem te scheiden. Hij dreigde er ook mee uw kinderen van u af te nemen. Bovendien werd ook uw familie in Albanië door uw ex-partner meermaals bedreigd. Dit bezorgde uw vader een hartaanval, waardoor hij is overleden. U vreest dat uw ex-partner of zijn familie u om het leven zal brengen omdat u van hem bent gescheiden. U weet niet waar hij zich bevond, maar wel dat hij drie maanden voor het interview op de DVZ (i.e. voor 18 februari 2020) in Albanië was. U herhaalt dat uw dochter ten gevolge van de mishandelingen in behandeling is bij een psycholoog. Uw zoon heeft eveneens dergelijke behandeling nodig, maar deze is nog niet opgestart. Ter staving van uw huidig verzoek legde u een kopie neer van de overlijdensakte van uw vader (dd. 06.09.2018), foto's van enkele berichten waarin uw ex-partner u bedreigde, en een attest waaruit blijkt dat u ten gevolge van de problemen met uw ex-echtgenote psychologische problemen heeft (dd. 19.07.2017). U legde ook de paspoorten van u en uw kinderen neer, die u reeds bij uw eerste verzoek neerlegde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Wat betreft het door u neergelegde psychologische attest, wordt opgemerkt dat het dateert van 19 juli 2017 en hieruit aldus niet kan blijken dat u er op 18 februari 2020 niet toe in staat zou zijn geweest coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat zowel uit uw verklaringen als uit de informatie van het Commissariaat-generaal bleek dat u in Albanië op de hulp van en/of bescherming door de aanwezig autoriteiten kon rekenen. Daarnaast stelde het Commissariaat-generaal dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen als zou de Albanese politie verkeerdelijk de naam van uw echtgenoot als mededader genoteerd hebben. Uw verklaringen hierover waren immers tegenstrijdig. Bovendien stond in het door u neergelegde vonnis duidelijk vermeld dat u voor de rechtbank reeds had verklaard dat zowel uw echtgenoot als uw schoonvader systematisch zowel fysiek als psychologisch geweld tegen u gebruikten. Aangezien u niet inging op de u bij wet geboden mogelijkheid om gehoord te worden voor de Raad werd u geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, met name dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u geen beroep kon doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS werd aldus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U ging hertegen niet in beroep. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd niet in overweging genomen omdat met betrekking tot de bijkomende elementen die u aanbracht, namelijk het feit dat u niet enkel door uw schoonvader maar ook door uw echtgenoot mishandeld werd, dat uw echtgenoot daarnaast ook uw kinderen mishandelde en dat u in het verleden door uw schoonvader verkracht werd, werd vastgesteld dat deze elementen geen afbreuk deden aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat u in Albanië over doeltreffende en duurzame nationale beschermingsmogelijkheden beschikte, zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van de Vreemdelingenwet, waardoor er in uw geval geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Er werd toegevoegd dat u, wat betreft de mishandelingen die u in België onderging, terecht kon bij de Belgische politie en dat u voor uw vraag om te scheiden bij de Albanese instanties terecht kon. Voorts werd vastgesteld dat u geen elementen aanhaalde waaruit zou blijken dat u voor de psychologische problemen van uw dochter omwille van redenen opgesomd in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige gezondheidszorg. U diende tegen deze beslissing geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwijst immers opnieuw naar de problemen die u kende met uw ex-partner, zonder nieuwe elementen aan te dragen die aantonen dat u voor eventuele problemen met uw ex-partner bij terugkeer naar Albanië geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Dit geldt eens te meer gezien het feit dat u blijkens uw verklaringen inmiddels reeds meer dan twee jaar van hem bent gescheiden (verklaring volgend verzoek, vraag 13). Overigens wordt opgemerkt dat u pas op 21 januari 2020 uw derde verzoek indiende, terwijl u verklaarde omwille van uw echtscheiding te worden bedreigd, die dateert van 17 november 2017. Het overlijden van uw vader, dat volgens uw verklaringen het gevolg is van de bedreigingen door uw ex-partner, dateert reeds van 6 september 2018. Uw verzoek kan dan ook als laattijdig worden beschouwd. De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. De paspoorten legde u reeds bij uw eerste verzoek neer. Het overlijden van uw vader wordt in deze beslissing niet betwist. Wat betreft de dreigberichten die u van uw ex-partner zou hebben ontvangen, wordt opgemerkt dat deze onmogelijk kunnen worden geverifieerd. Volledigheidshalve wordt vastgesteld dat u dreigementen die u in België ontving bij de Belgische autoriteiten kan aangeven. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u dit heeft gedaan. Wat betreft het psychologisch attest, blijkt dat dit dateert van de periode van uw tweede verzoek. Het is gedateerd op 19 juli 2017, uw interview bij DVZ in het kader van uw tweede verzoek vond plaats op 18 juli 2017. U stelde toen dat u slechts een afspraak had gemaakt bij de psycholoog. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat dit attest zou kunnen volstaan om uw psychologische problemen anno 2020 te staven. Hoe dan ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat u omwille van redenen opgesomd in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige gezondheidszorg.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van “artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, evenals van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de schending van artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951”.

Verzoekster betoogt:

“Dat tegenpartij de aanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaarde omdat zij van mening is dat zij geen nieuwe elementen inroept ter staving van haar asielaanvraag.

Dat verzoekster nochtans een kopij van haar echtscheidingsvonnis indiende (gedateerd van vrijdag 15 december 2017) en van de bedreigende berichten daterend van november 2019.

Dat tegenpartij acht dat verzoekster tijdens haar tweede asielaanvraag al gescheiden was, en dat de actuele situatie dus identiek is.

Dat ondertussen een vonnis de echtscheiding van verzoekster en haar ex-echtgenoot heeft uitgesproken.

Dat het hier een nieuw element betreft, die hun echtscheiding in rechte officieel bekrachtigt.

Dat tegenpartij van mening is dat de asielaanvraag van verzoekster als laattijdig kan worden gezien.

Dat de bedreigende berichten daterend van november 2019 die verzoekster indiende wel degelijk actueel zijn en dit argument op zichzelf kunnen weerleggen.

Dat verzoekster tevens nog berichten van haar ex-echtgenoot ontving, die verklaart dat hij haar in de gaten houdt en weet waar zij zich bevindt (in mei 2020).

Dat tegenpartij van mening is dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten.

Dat zij zo van mening is dat de Albanese autoriteiten over doeltreffende en bestendige beschermingsmiddelen beschikt wat betreft de bescherming van de vrouwen.

Dat dit echter niet het geval is omwille van de traditie die wordt voortgezet ondanks de officiële verklaringen.

Dat deze Rechtsmacht daarenboven de vluchtelingenstatus toekende aan vrouwen die in Albanië het slachtoffer van huishoudelijk geweld waren om reden van het gebrek aan effectieve bescherming die zij van hun autoriteiten konden ontvangen (met name RVV 177154 dd. 27 oktober 2016, RVV 166921 dd. 29 april 2016).

Dat tegenpartij de in het middel beoogde beschikkingen schendt, gezien zij van mening is dat verzoekster geen enkel nieuw element inroept en dat zij zich kan beroep op de bescherming van de autoriteiten.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog een aantal Messenger-berichten van haar ex-echtgenoot bij het verzoekschrift (bijlage 2).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de

middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt en worden, gezien verzoekster deze aanvecht noch betwist, door de Raad overgenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Wat betreft het door u neergelegde psychologische attest, wordt opgemerkt dat het dateert van 19 juli 2017 en hieruit aldus niet kan blijken dat u er op 18 februari 2020 niet toe in staat zou zijn geweest coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

3.3. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van voormelde bepaling, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd, en wordt door verzoekster op generlei wijze betwist:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat zowel uit uw verklaringen als uit de informatie van het Commissariaat-generaal bleek dat u in Albanië op de hulp van en/of bescherming door de aanwezig autoriteiten kon rekenen. Daarnaast stelde het Commissariaat-generaal dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen als zou de Albanese politie verkeerdelijk de naam van uw echtgenoot als mededader genoteerd hebben. Uw verklaringen hierover waren immers tegenstrijdig. Bovendien stond in het door u neergelegde vonnis duidelijk vermeld dat u voor de rechtbank reeds had verklaard dat zowel uw echtgenoot als uw schoonvader systematisch zowel fysiek als psychologisch geweld tegen u gebruikten. Aangezien u niet inging op de u bij wet geboden mogelijkheid om gehoord te worden voor de Raad werd u geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, met name dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u geen beroep kon doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS werd aldus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U ging hiertegen niet in beroep. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd niet in overweging genomen omdat met betrekking tot de bijkomende

elementen die u aanbracht, namelijk het feit dat u niet enkel door uw schoonvader maar ook door uw echtgenoot mishandeld werd, dat uw echtgenoot daarnaast ook uw kinderen mishandelde en dat u in het verleden door uw schoonvader verkracht werd, werd vastgesteld dat deze elementen geen afbreuk deden aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat u in Albanië over doeltreffende en duurzame nationale beschermingsmogelijkheden beschikte, zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van de Vreemdelingenwet, waardoor er in uw geval geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Er werd toegevoegd dat u, wat betreft de mishandelingen die u in België onderging, terecht kon bij de Belgische politie en dat u voor uw vraag om te scheiden bij de Albanese instanties terecht kon. Voorts werd vastgesteld dat u geen elementen aanhaalde waaruit zou blijken dat u voor de psychologische problemen van uw dochter omwille van redenen opgesomd in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige gezondheidszorg. U diende tegen deze beslissing geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

In het kader van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwijst immers opnieuw naar de problemen die u kende met uw ex-partner, zonder nieuwe elementen aan te dragen die aantonen dat u voor eventuele problemen met uw ex-partner bij terugkeer naar Albanië geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Dit geldt eens te meer gezien het feit dat u blijkens uw verklaringen inmiddels reeds meer dan twee jaar van hem bent gescheiden (verklaring volgend verzoek, vraag 13). Overigens wordt opgemerkt dat u pas op 21 januari 2020 uw derde verzoek indiende, terwijl u verklaarde omwille van uw echtscheiding te worden bedreigd, die dateert van 17 november 2017. Het overlijden van uw vader, dat volgens uw verklaringen het gevolg is van de bedreigingen door uw ex-partner, dateert reeds van 6 september 2018. Uw verzoek kan dan ook als laattijdig worden beschouwd. De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. De paspoorten legde u reeds bij uw eerste verzoek neer. Het overlijden van uw vader wordt in deze beslissing niet betwist. Wat betreft de dreigberichten die u van uw ex-partner zou hebben ontvangen, wordt opgemerkt dat deze onmogelijk kunnen worden geverifieerd. Volledigheidshalve wordt vastgesteld dat u dreigementen die u in België ontving bij de Belgische autoriteiten kan aangeven. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u dit heeft gedaan. Wat betreft het psychologisch attest, blijkt dat dit dateert van de periode van uw tweede verzoek. Het is gedateerd op 19 juli 2017, uw interview bij DVZ in het kader van uw tweede verzoek vond plaats op 18 juli 2017. U stelde toen dat u slechts een afspraak had gemaakt bij de psycholoog. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat dit attest zou kunnen volstaan om uw psychologische problemen anno 2020 te staven. Hoe dan ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat u omwille van redenen opgesomd in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige gezondheidszorg.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij benadrukt dat de dreigberichten dateren van november 2019, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee geenszins een verklaring biedt voor het laattijdige karakter van haar onderhavige verzoek om internationale bescherming. Zoals terecht wordt opgemerkt zou haar echtscheiding, die dateert van eind 2017, immers aan de basis liggen van haar problemen en vrees. Daarenboven zou het overlijden van haar vader reeds dateren van september 2018 en zou dit overlijden te wijten zijn aan de bedreigingen vanwege haar ex-echtgenoot. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat ook de dreigberichten dateren van verscheidene maanden voordat verzoekster haar huidige, derde verzoek om internationale bescherming indiende. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Voor het overige beperkt verzoekster zich ertoe boudweg en op algemene wijze te ontkennen dat haar autoriteiten haar bescherming kunnen bieden en te poneren dat *“de traditie wordt voortgezet ondanks de officiële verklaringen”*. Verzoekster brengt in dit kader niet het minste begin van informatie bij. De twee Franstalige arresten waarnaar zij verwijst kunnen daarenboven niet worden gezien als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zo verzoekster van mening was dat deze arresten afbreuk konden doen aan de tijdens haar eerdere verzoeken om

internationale bescherming gedane vaststellingen, had zij zowel deze arresten, die beide dateren van in 2016, als haar betoog dienaangaande indertijd kunnen en moeten aanbrengen. Verzoekster kan het onderhavige beroep en haar huidige, derde verzoek om internationale bescherming niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitief geworden beoordeling van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoekster aangehaalde rechtspraak heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Dat verzoekster in Albanië over de nodige beschermingsmogelijkheden beschikt, vindt overigens bevestiging in het gegeven dat Albanië is opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De nieuwe dreigberichten die zouden uitgaan van verzoeksters ex-echtgenoot, zoals bij het verzoekschrift gevoegd, zijn tot slot niet van zulke aard dat deze afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Vooreerst gaan deze niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het de Raad onmogelijk is om de inhoud van deze berichten na te gaan. Ook ten aanzien van deze berichten geldt voorts dat deze in scène gezet kunnen zijn en onmogelijk kunnen worden geverifieerd. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat, zo verzoekster daadwerkelijk (nog steeds) zou worden bedreigd door haar ex-echtgenoot, dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster in dit kader in haar land van herkomst beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT